

[Приказки за лека нощ](#)

[Приказки за възрастни](#)

- [Краят на Света](#)
- [Спящата Красавица и Седемте джуджета](#)
- [Малкият принц и тайната на Розата](#)
- [„1 грам струва 12 милиона“](#)

[Новият Живот](#)

- [„Елиза и Единайсетте бели лебеда“](#)

В царството на петте сетива

В предишните глави на част трета се запознахме с Пандора – бленуваното копие на нашата Душа, и нейният амбициозен ухажор – нашето Его. Припомним си значението на кутията на Пандора, но сега ще проучим нейното естество – материалът, от който е направена тази „изкусяваща любопитството, но поразяваща“ кутия, напомняща на библейския „кивот на Завета“. И ако имаме късмет ще надникнем и в истинската същност на нашата Душа, а може би дори ще срещнем и нашият Малък принц.

Нашето Съзнание е люлката на нашата Душа – нейното обиталище, или по-скоро нейният космически кораб. Понякога тази люлка лети като комета и ни извисява до най-високите върхове на нашите мечти, желания и постижения. В такива моменти нашият бляскав и светкавичен Ум е хванал здраво волана на нашето Съзнание, за да ни отведе в страната на сбъднатите стремежи на нашата гениална и творческа Душа.

Но понякога люлката на нашето Съзнание така ни приспива с монотонния си ритъм, че ние, унесени в дълбок и непробуден сън, пропускаме да се отблъснем от Земята за да се залюлеем отново към бленуваните си мечти. В такива моменти животът ни се управлява изцяло от нашето Подсъзнание, което ни държи здраво заключени в *царството на Петте сетива*. (стр. 15, 21, 36, 143) В това царство, Умът ни, Душата и Съзнанието ни са абсолютно подвластни на тези пет възприятия и разчитат единствено на тях – на това, което виждат, чуват, докосват, помирисват и вкусват. Тези усещания са толкова силни, че всичко останало всява страх и несигурност в нашето Съзнание и то започва да се люшка между петте стени на материалния свят. От страх да не прекрачи тези граници, и да не би да изгулби почвата под краката си, Егото не позволява на Ума да погледне напред, встарни или нагоре. Така, забили поглед в

Земята, ние постепенно потушаваме пламъка на Душевните стремежи. Съзнанието ни постепенно губи скоростта и способността си да лети, а Умът ни губи умението си да управлява живота ни, който постепенно преминава в дълбока дрямка.

Приказки за лека нощ

Откакто в края на 17 век Шарл Перо издава сборника си с фолклорни приказки за деца в Кралския френски двор, най-известните от които са: „Червената шапчица“, „Снежанка и Седемте джуджета“, „Вълкът и Седемте козлета“, „Пепеляшка“, приказката за „Спящата Красавица“ завладява сърцата на млаките момиченца и момченца по света. Стотина години по-късно същите сюжети са пресъздадени във фолклорните приказки на Братя Грим. Днес все по-рядко разлистваме тези книги, но затова пък филмите и анимациите на Уолт Дисни не пропускат да ги припомнят на децата по света вече почти стотина години. Така докато сме деца всяко момиченце вечер заспива с мечтата, че един ден ще дойде нейният принц и ще я събуди с нежна целувка, а всяко момченце се събужда с вярата, че един ден ще открие своята прекрасна принцеса.

Но дали днес осъзнаваме истинското послание на тези приказки. Дали сме разбрали, защо така са ни вълнували когато сме били деца. Питаме ли се защо и днес, децата все още се захласват по тези уж приказни вълшебства със чудесен край, но пълни със страдания и страхове. Много изследователи и психолози смятат, че тези фолклорни приказки са отзвук на изстрадалата народо-психология отпреди 400-500 години и изпълнени с революционните нравоучения на критиците на боржуазните общества от преди 200-300 години. Днес единствената полза за родителите от тези приказки, си остава преимуществото, че ангажираното внимание на техните деца им дава достатъчно свободно време за да изпълняват задълженията си или да се суетят за грижите си на възрастни.

Рядко ни се отдава възможността да прозрем истинската същност и да осъзнаем истинското послание на тези приказки. А в сюжета на всички тях е залегнала една основна истина. **Разчитайки единствено на петте си сетива, непорочната детска душа, хващаща вяра на всичко с доброто си сърце, рано или късно ще влезе в света на възрастните – в страната на несбъднатите мечти, където ще бъде „убодена от вретеното на злото и завистта“ и ще попадне в плена на дълбокия непробуден сън.** Трудно е да осъзнаем, че в сюжета на всички тези приказки неминуемо присъстват седемте вълшебни същности на Седемте жизнени сили, които винаги бдят за безопасността, доверието и будността на своята Снежанка, своята майчица или своята принцеса. А това са така познатите ни Седем джуджета, Седем козлета, Седем орисници, грижещи се за развитието и благополучието на Душата и нейният бленуван стремеж – срещата с Духа – принца на нейните мечти. **Главните герои на тези Седем сили са Съзнанието и Интуицията**, представени от най-голямото джудже, най-старата и най-младата и проникателна орисници, най-малкото козле и неговата майка, огледалото, ловецът, бабата, А най-големият враг във всички тези приказки е Егото, представено като вълкът или злата мащеха. Колкото и да не ни позволяват петте сетива, **нашето интуитивно подсъзнание** долавя, че става въпрос за нещо много важно, поради което тези приказки заживяват някъде дълбоко скрити, не в подсъзнанието, а в душата на всяко дете и на всеки възрастен. Защото само Душата може да почувства и възприеме истинският им смисъл, дори и съзнанието да не го осъзнава напълно.

Веднъж засято, рано или късно, семенцето пониква и израства в крехко нежно растение, което избуява или увяхва и погива. Често, за неуспехите си обвиняваме средата, условията, времената или стандарта, в които живеем или отглеждаме децата

си. Пропускаме простите факти, че **развитието на едно растение** (Душата – нашата съкровена същност) **зависи от почвата, в която е попаднало** (Съзнанието – нашето подсъзнание, самосъзнание и умението ни да се свързваме със Свръхсъзнанието), **от сумарната слънчева светлина** (настройката на Духа и светлината на Ума), **от влажността** (страховете, опита и спомените, или съкровените желаниа и радост, скрити в подсъзнанието) **и от силата на кореновата му система** (волята, вярата, чистотата и добротата на Сърцето). (стр. 18, 106, 121) Така завлечени от мътните и буйни води на неверието, съмненията, неуспехите, посредствеността, страховете и грижите на ежедневието, позволяваме на децата още от ранните години на пубертета да нагазят дълбоко в тинята на възрастния свят, от където трудно могат да излязат отново изпълнени с буйни, светли, силни и вълшебни мечти. Тогава единствената утеха за провалени планове си остава „люлката“ на дребните удоволствия и грижи на ежедневието, с които залъгваме заспалото си Съзнание. (стр. 25,32-36,37-38,57-58,68,86,88,96)

Заклучена в „кристалния саркофаг“ от несбъднати мечти и блянове, Душата остава неспособна да се свърже със Седемте сили, които да я освободят от непробудния сън на Съзнанието. Докато един ден... не я срещне Любовта, носена на крилете на силния и устремен Дух на дългоочаквания Принц... (стр. 102,106,111,123,133)

Във всички фолклорни приказки **Любовта присъства като неизбежната сила, връхлигаща Душата** (красивата Принцеса) **и Духа** (прекрасният Принц), **въвеждаща ги в Новия Живот, изпълнен с мир, хармония, изобилие и радост, чрез пицната им сватба.** В приказката за „Спящата красавица“ Любовта дори изиграва ролята на злата орисница, предвещаваща дълбокия сън на Душата. Защото, за да бъде способна Душата да разпознае истинската Любов, когато я срещне, тя трябва да премине през изпитанията на Света и негодите на мрачното ежедневието. В живота **мощните емоционални, психични и материални сътресения винаги предшестват срещата и сливането на Духа с Душата – това невероятно откровение, зарадо което всъщност сливаме на Земята и заради което Любовта се проявява във всичките си форми.**

Дори и не подозираме, че приказките са едно дълбоко посвещение на невинната и чиста детска Душа, на която ѝ предстои да навлезе в тъмните и непроходими гори на Възрастния свят, за да открие силата на своя Дух. Защото Любовта вирее и твори само там, където има взаимност. Ако ние изгубим доверието на любим човек, което често се случва още във съвсем ранна детска възраст, Любовта помежду ни си отива. В този смисъл човешката любов е слаба, недоверчива и преходна, носеща куп разочарования и разрушителни емоции. Защото Любовта е служене. Тя служи на идеалите и на доброто в нас. Когато ги изгубим Любовта си отива. В такива моменти човек е склонен да проявява слабост и да превръща любовта във завист, злоба и омраза, при това отправени в доскоро обичния ближен. Единствено Любовта на висшата сила, на Висшия Разум, никога не отпада и винаги се грижи за нашето благополучие, макар и с не дотам приятни за нас методи. **Благодарение на приказното посвещение в това тайнство, будното Детско съзнание, отрано развива умението да се ползва от вълшебните способности на Седемте жизнени сили и непоколебимостта на творящият Дух, оставайки вярно на Любовта и в пряк контакт с Висшия Разум, съхранявайки чистотата на Сърцето си.**

Приказки за възрастни

За по-задълбочените **изследователи на Алхимията**, ще припомним, че този акт – акта на сливането на бленуващата съвършенство Душа с творящия Дух, е залегнал в сюжета на съчинението „Химическа Сватба“ на Кристиян Розенкройц в края на 15 век, чийто произведения са издадени повече от век по-късно, в град Касел, Германия. В същия този град братя Грим, почти 200 години след това, решават да пресъздадат

приказките на Шарл Перо и да съберат фолклорните предания по германските земи в сборник за възрастни.

По времето на самозвания Розенкройц подобни предания, учения и тълкувания на свещените текстове били считани за отглас на катарската и албигойската ереси, наследили движението на богомилството от края на 12 век, и все още безпощадно преследвани от Римокатолическата църква, яростно бореща се да запази Империята си в Европа. За беда на злочастната Света Инквизиция, точно в края на няколко-вековното преследване и окончателно потушаване на движението на богомилите, плъзнало навсякъде из Европа, древен свещен текст напуска пределите на тяхната родина България и се отправя към Италия, за да послужи няколко години по-късно на алчните цели на самия Папа от рода на Медичите. Навсякъде из кралските и църковни среди в Европа плъзват слухове за **тайно учение, разкриващо тайните на всички тайни**. Не след дълго настава бум в архитектурата, изкуството и строителството, положил началото на Ренесанса – епохата на културното Възраждане в Европа. Кралските дворове и централните европейски градове се изпълват с пищни сгради с невиждани до тогава архитектурни решения. В църквите започват трескаво да се превеждат новите текстове, с които допълват Библията. Светата Инквизиция дори използва новото учение за да потуши и последните средища, разпространяващи „свършената ерес“ в Северна Испания, Южна Франция, Германия и дори в Англия. Защото „Свършените“, както се наричали еретическите учители, твърдят, че тяхната вяра е истинското християнство, което е подменено от Римокатолическата църква още през III-IV век сл. Хр. Вярата им ожесточава църквата, единствено поради фактаа, че те не се нуждаят от насилственото ѝ присъствие, за да живеят в Христовото учение и да служат на Господа.

На практика, с опустошителните си кръвопролития злочастната Инквизиция поставя началото на собственото си падение и самоунищожение. Новооткритите древни текстове, с които решава окончателно да покори Света, не са нищо друго освен последният **дар за Новия Свят** на отиващите на кладата „еретици“. Слагайки край на катарската (богомилска) ерес, Римокатолическата църква без да подозира, залага тяхното верую като последното библейско послание, с което счита, че ще наложи властта си над Света. **Но както казахме, независимо от многото си лица, Истината е една, а Любовта винаги намира най-прекия начин, по който да се изяви, за да осъществи исканията си.** (стр. 19, 106, 123, 125-133, 135, 143)

Краят на Света

Безспорен е фактът, че безумното намерение на църквата покорява Света. Днес, 6 века по-късно, въпросният библейски текст, съдържащ тайните на всички тайни и предвещаващ Края на Света, е **залегнал в информационните стратегии на световните телекомуникационни компании**, с чийто патос ежеминутно ни поднасят новините на деня, втъпявайки ни, че информацията е сила и че всеки момент, в който живеем се решава съдбата ни на живот или смърт. Но коя информация носи сила? **Неосъзнатата информация е оръжието на глупостта, която ни поразява всеки ден.** Бързаме за новините, за да разберем къде какво се било случило, кой каво бил казал и кой каво бил направил, сякаш от това зависи живота ни. А не си даваме време за себе си, време да разберем какво се случва в самите нас, да си дадем сметка какво казахме, за какво мислихме и какво направихме ние днес. **Време е да разберем и да осъзнаем личните си новини и собствените си способности и сили.** (стр.36)

Светът днес живее така сякаш всеки миг е последен. Хората като за последно пазаруват, консумират, строят, суеят се, съдят се, редят се по опашки в болници, банки, молове, администрации, улици и магистрали. Правителствата се чудят какви

нови кризи, войни или бедствия да измислят, за да поддържат статуквото си с „опустошителния огън на ежедневието“. Сякаш, ако попаднат извън центъра на тази безсмислена всекидневна суматоха, животът ще спре да съществува. Тичаме като кокошки без глави да не би да изпуснем живота си и не осъзнаваме, че всъщност пропускаме да се събудим от този кошмарен сън на безразличие, грижи и суета. А без глави оставаме само със едно единствено сетиво – допира. Допира с твърдата почва под краката, който поддържа илюзията ни за сигурност. И този допир е единственото нещо, на което си позволяваме да се доверим в света от заблуди, който всеки ден сами си създаваме.

Спящата Красавица и Седемте джуджета

Последният текст в Библията, вещаещ Края на Света е самият Апокалипсис. Така нареченото Откровение на Свети Йоан Богослов, не е нищо друго, а **притча за развитието на световното човешко Съзнание** и описва премеждията на прехода на това всецяло съзнание в Новия живот. Различните етапи от този преход са представени чрез различните слоеве на човешкото Съзнание, (съществуващи и развиващи се в различните слоеве на обществото, или в съзнанието и живота на един единствен индивид. Защото Седемте ангела, хвърлящи порази върху човечеството, не са нищо друго освен **изпитанията на Седемте жизненни сили, през които човешкото Съзнание преминава, докато не се пробуди напълно.** (стр.13, 15, 36,143)

Дали индентифицираме описаните събития в Апокалипсиса с действителни такива, случили се, случващи се или предстоящи да се случат в човешката история или в живота на един индивид, самото откровение е едно **посвещение на будното човешко съзнание, стремящо се към Съвършенство.** В края на тази притча, напомняща ни за Спящата красавица, невестата се подготвя за сватба с Господа си. Тоест, освободената, благодарение на будното Съзнание Душа, се подготвя за сливане с Духа. За момента, в който всички сили се обединяват в Една, за да започне истинският живот – изпълнен с творческа сила, мир, разбирателство и радост. **Живот, в който „младоженците“ творят живота си взаимно.**

Докато не успеем да опознаем и да овладеем Седемте си сили, това тайнство ще остане непонятно и недостижимо за мнозина, които ще предпочетат дълбокия сън в света на петте сетива, единствено поради страха от новото, от усърдието, от промяната, от усъвършенстването. Така Апокалипсисът ще се повтаря непрекъснато, като кошмарен сън в човешкия живот, **докато не пробуди и не обнови изцяло и последната капчица човешко Съзнание.**

Малкият принц и тайната на Розата

Във всяко едно дете живее един малък Принц, който е готов на всичко за да съхрани своята Роза, за да може един ден да покори Света с красотата ѝ. Във всеки един от нас е вложена една съкровена идея и един съвършен идеал, които трябва да устоят на изпитанията на живота, за да бъдат реализирани. Влизайки в Света на възрастните обаче, всяко дете губи от силата на Духа си, а често и нежността и съкровено желание на Душата си, когато се натъква на бодливите тръни на илюзията. Така всеки възрастен, от страх да не изгуби своята Роза, рано или късно избира да се заключи в твърдата черупка на Егото, където убива скуката на своето безсилие със още по-скупни занимания. Алегорията на Антоан дьо Сент-Екзюпери, „Малкият принц“, създадена в разгара на Втората Световна война и до ден днешен си остава непонятна за възрастните и още по-неразбираема за детската душа, която днес от рано е закърмена с унищожителните материални амбиции на възрастните. Жалко

и дори страшно е за будното, но все още **неусъвършенствано Самосъзнание** да гледа, как днес детската мечта е убивана от анимационни филмчета за банкови кредити и безполезни материални стремежи.

Въпреки това, успокояващ е фактът, че днес в Света влизат все повече деца, **носители на вечната субстанция,**

„1 грам струва 12 милиона“

„Вземаме един научен термин „гама“. Гама има в музиката. Но в сегашната биология има един хормон, **един грам от хормона е най-скъпото вещество,** и в биологията струва 12 милиона лева грам. Но в света няма още един грам. В света има само няколко гама. Една гама е една милионна част от грама.

Та казвам: ако вие имате една гама от любовта, то трябва да работите най-малко 3000 години, за да получите един грам от този хормон.” *(из лекции за Любовта на Петър Дънов)*

През последните години на своята активна дейност (също в разгара на Втората Световна война), Учителят Ппетър Дънов предупреждава: „ сега в света влиза Любовта, носена от Христовия Дух, и ние трябва да се подготвим за нея” ...

И наистина, наред с най-кръвопролитното събитие в световната история, Светът е **заян от Силата на Любовта.** Само за няколко години човечеството не само удвоява своята численост, но настъпва и невиджан технологичен, културен и духовен бум, който за по-малко от 50 години преобразява лицето на Земята.

Но ако по времето на Петър Дънов 1 грам от тази сила струва 12 милиона лева, днес грам от тази вечна субстанция струва 12 трилиона евро. А за изработването ѝ, вече не са нужни 3000 години, а съвършено нова технология. Коя е тази съвършена технология днес?

Съвършеният ум, съвършеното тяло, съвършеният дух, съвършеното и чисто съзнание, съвършеното сърце, съвършената душа и съвършените сетива са единствените, които могат да сътворят тази съвършена технология, произвеждаща 12 трилиона на грам.

Днес нито една банка в света няма нито потенциала, нито капацитета за да финансира една такава технология. Поради простата причина, че нито една банка все още не е изработила и цент от новата валута, с която може да се финансира едно такова начинание.

Новият Живот

Докато живеем **между стените на петте сетива,** ние позволяваме на чувствата, които те предизвикват у нас да определят избора или живота ни, **разделяйки нещата на добри или лоши, в зависимост от усещанията, които изпитваме на съзнателно или подсъзнателно ниво.**

Ако ние сме неспособни да вдъхнем силата и знанията на нашите деца, или просто да ги насочим да опознават и да работят със самите себе си, или пък им преграждаме пътя към опознаване и овладяване на Седемте сили, само защото той е непонятен за нас или пък, защото не обслужва личният ни егоистичен и амбициозен интерес, то ние ги обричаме на дълбок сън в света на заблудите. Така постепенно Душата им се затваря в коравата черупка на петте сетива, докато не срещне Любовта, носена на крилага на творящия Дух. За беда, при такива условия, едно такова вълшебно събитие може да се случи веднъж на 65 прераждания...

Ние винаги изискваме повече от децата си и вярваме, че те са нашите неповторими гении. Но способни ли сме да ги оставим наистина да извървят личният си път към гениалността, без да им налагаме собствените си предразсъдъци, амбиции,

претенции и страхове. Без да подтискаме творческия импулс в тях с посредствени занимания, критики, забрани, забележки или надсмешка. Без да ги спъваме по пътя към щастието и личната им реализация, само защото интересите и талантите им не отговарят на нашите очаквания, или пък не носят никаква полза или изгода за нас.

От малки учим децата си как да работят с петте си сетива, но когато забележим, че в тях се пробуждат и други способности ставаме критични, злобни и егоистични, и зад маската на общоприетия морал започваме всячески да наказваме и подтискаме тези техни изключително находчиви умения.

Нека отново да представим схематично Седемте сили и техните най-прости и елементарни умения (*стр. 13, 21, 41,100,103,107,113,118,119,120,124,134,138,144*):

- Първична сила – чуване
- Сакрална (душевна) сила – допир
- Духовна сила – зрение
- Сърдечна сила – вкус
- Ментална сила – обоняние
- Интуитивна сила – усет
- Съзнателна сила – разбираме

Ако се замислим, ще си признаем, че ние не очакваме от децата да усещат нещата и да ги разбират. Ние изискваме от тях единствено да ни слушат и изпълняват това, което им казваме. Именно това се опитват да подскажат приказките за „Червената шапчица“, „Вълкът и седемте козлета“, „Снежанка и Седемте джуджета“, „Спящата красавица“ и т.н. Интересно е да отбележим, че въпреки страшните случки в гората, тези приказки не оставят страх в детската душа, защото дават на децата **средствата, с които да преодолеят страховете си и да вземат смели решения в критични ситуации.**

Свикнали да изпълняваме само това, което ни дава наставлението на общоприетите норми на поведение, ставаме неспособни да управляваме живота си и проблемните ситуации в него, защото сетивата, които могат да ни помогнат са недоразвити или липсват. Или доверявайки се единствено на петте си сетива, пропускаме да разберем предупреждението, което се крие в наставлението, отвлечаме вниманието си и правим грешки, които трудно можем да поправим. От друга страна е истина, че ако ние сме неспособни да наставяваме децата, рано или късно, те ще се поддадат на наставленията на собственото си или нечие друго Его, водено от това, което го вълнува и му доставя удоволствие.

Не бива да оставаме слепи за факта, че докато опознават телата си, сетивата си и света около себе си до 7-мата година, и изграждат съзнанието си и започват да чувстват стремежите на Душата си до 14-тата година, децата са в пряк контакт с уменията на Седемте жизненни сили, които им дават възможност да черпят свободно от Безкрайния потенциал.

Непрекъснатото настоятелство какво и как да виждат, чуват и мислят, и как да разбират нещата, неминуемо прекъсва живия контакт и живата връзка на децата с Духа, Душата, Ума, Съзнанието, Интуицията, Сърцето и извора на Жизнена енергия. Това е и скритото послание в приказките на Шарл Перо и братя Грим. Докато наставяваме децата, те губят уменията да чуват вътрешният си глас, стават неспособни сами да възприемат и разбират нещата и тази неспособност приспива съзнанието им от съвсем ранна възраст. Казваме си, че най-добрият учител е животът, но само добре подготвеният ученик може да намери своя истински добър учител.

И ако трябва да направим инвентар на личните си сили и способности, то ще се окаже, че сме или бихме могли да бъдем безкрайно смели, заможни, можещи и богати, стига да държим Съзнанието си будно:

- Съзнателна сила – разбиране, знаене, можење, умелост, чистота на мисълта
- Ментална сила – концентрация, нюх за дарбите, за талантите, за живота
- Интуитивна сила – усет, възприемане, вътрешен глас
- Сърдечна сила – вкусуване, изпитване, опитване, довереност, хладнокръвие
- Духовна сила – зрение, виждане, воля, устойчивост, реализация
- Душевна сила – допир, осезание, чувстване, творчески потенциал
- Първична сила – чуване, слух, активност, приложение

Ако към способностите на Седемте сили, заложиени във всеки едн от нас, прибавим и личният потенциал, дарби и таланти, то списъкът би станал безкраен. Важно е да търсим и да даваме възможностите на всеки един от нас да се прояви в най-добрата си светлина и сила. **Интересът ни към всяко едно нещо е начало на една дарба, която в никакъв случай не бива да губим, докато не я опознаем, развием, реализираме и приложим, в зависимост от дадените ни възможности.**

Докато сме ядни, зловни, угрижени, недоволни и страхливи, ние сме неспособни да виждаме доброто и красивото. Само **благодарение на Доброто и Красивото**, и само ако сме ги вложили в Сърцата си, можем да възприемаме вълшебствата в Света, **А Светът е изпълнен с „магически работи“** – такива, които не разбираме напълно, но ако сме способни да възприемаме със Сърцата си, ни носят радост, мир, знание, мъдрост и изобилие.

За беда, много хора смятат, че по пътя на безъсредчонстга, егоцентризма и користолюбието могат да постигнат целите си, и дори да овладеят тъмната страна на магията, чрез която да постигат успех и да осъществяват бленуваните си амбиции. Но този път води към самоунищожението, смъртта и небитието, защото това е път на временния успех на задоволения каприз и злорадството, които биват погубвани от разочарованията, злобата и нищото.

Защото една херметическа теза гласи:

„Три са пречките за човека:

- липса на усилие за придобиване на познание,
- непривързаност към доброто,
- привързаност към злото.“

А „Три са пътищата на Душата: **Човек, Свобода, Светлина.**“

Нашата Душа е като Пепеляшка. Цял живот служи тихо, кротко, услужливо и смирено на капризите на зловното и горделиво Его, губейки вяра в мечтата си за прекрасния Принц, но не и връзката си със **силите на Светлината и Доброто**. Именно те ѝ откриват света на вълшебствата и ѝ помагат да осъзнане, че не Егото, а **Духът е нейният желан любим**.

Елиза и Единайсетте диви лебеда

За да осъзнаем по-цялостно съдбата на Елиза от детската приказка на известния датски писател Ханс Кристиан Андерсен, творил през 19 век и явно повлиян от фолклорните предания, събрани от Шарл Перо и братя Грим, ще си припомним какво се случва със Снежанка, когато навършва 7 години. Злата мащеха заповядва на ловеца да убие Снежанка и да донесе белият и черният ѝ дроб за вечеря. Акт, който граничи с канибализъм и превръща вълшебната приказка за Снежанка в чудовищна. За щастие наблизко изприпква едно малко диво прасенце, което с готовност се жертва, за да спаси Снежанка от злата съдба.

Ако си припомним Част Втора на нашето пътешествие с „АЛХИМИЯ НА ЗДРАВЕТО“, ще открием по-дълбокия смисъл на това варварско желание на злата мащеха. В нашият черен дроб е скрита материалната сила на нашия Дух и нашата Сърдечност, които ни пазят от бедни и с готовност ни помагат в трудните моменти от

живота ни. А белите ни дробове държат нашата Сила за живот, чрез връзката ни с Любовта. (стр. 104,135)

Още от древни времена завоевателите считали, че ако изядат черния дроб на врага си ще придобият неговата сила и ще го покорят напълно и завинаги. Достоверността на това суеверно канибалско схващане днес до известна степен се потвърждава чрез успешно извършените органични трансплантации, целящи да спасят човешкия живот. Веднъж придобили новият орган, изстрадалите пациенти получават нов тласък за живот, водени от нов характер и нов дух – тези на техния донор. Този факт обаче, дава съвсем обратен смисъл на варварското поверие. Оказва се, че не завоевателя, а **неговата жертва става победител**, вселявайки се с Духа си в живота на своя враг. Не случайно чрез Моисей, Соломон и Исус Христос е проповядано не еднократно в Библията: „не завиждай на ближния си и обичай врага си”, (защото само така можеш да победиш злото в себе си).

Да се върнем на Елиза и единадесетте лебеда, и тяхната невероятна прилика с Дванадесетте властелина на живота, с които се запознахме чрез нашите телесни органи във Втора част. Те кореспондират едновременно и с петте сетива, със Седемте жизнени сили и с Ин и Ян енергиите, които протичат в нашия организъм. Това са енергийните същности, които управляват телата и живота ни, а Елиза е нашата Душа. (стр. 18)

Мащехата на Елиза (нашето Его), изгонила братята ѝ още докато били деца, а нея изпратила в изгнание между 7-мата и 15-тата ѝ година, за да може като се завърне да я опозори завинаги пред Царя, нейният баща – Духът на Висшият Разум. Единадесетте братя на Елиза били превърнати от млади князе в лебеди, които нощем връщали човешкия си образ, а денем витаели в небето сред облаците. Точно това правим ние със себе си, още от съвсем ранна детска възраст. Осъзнало превъзходството си сред възрастните и захласнато по атракциите на света и лакомствата, детското Его прави всичко възможно да преследва и наложи капризите си. Така свикваме да не си правим труда да осъзнаем силите, които живеят в нас и поддържат живота ни. През деня сме напълно откъснати от тях, захласнати в ежедневните си грижи и посредствени занимания, а нощем силите се връщат в телата ни, за да ни изпълнят с нови жизнени енергии, необходими ни за новия ден. Както вече споменахме нашите клетки и телесните ни органи неуморно работят за нашето благополучие, без ние изобщо да подозираме и осъзнаваме тяхната благотворна дейност и подкрепа. (стр. 15,25)

Единствено Елиза, нашата Душа и най-малкият ѝ брат, олицетворяващ нашия Жлъчен мехур, съхраняващ есенцията на Любовта ни към живота, от време на време ни напомнят, особено, когато излезем извън ритъма, че има сили отвъд нашите възприятия, които неуморно се грижат за нас. Нашият Далак е материалният израз на силата на нашата Душа. Далакът неуморно пречиства и обогатява кръвта ни с хранителни вещества и нови имунни клетки. Както споменахме кръвта е материалният носител на нашата есенциална жизнена енергия, съхранявана от Душата ни. Тази есенция на живота се синтезира, благодарение на съвместната работа на телесните органи, след залез слънце – в часовете между 21.00 и 23.00, а най-богатата кръв се произвежда от черния дроб и се складира в жлъчния мехур, между 23.00 и 1.00 часа. (стр. 22,25,104,108)

Любопитно е да отбележим, че именно по време на сън, Елиза разбира от една фея, как да развали магията, хвърлена върху братята ѝ, и че единствено като изплете ризи от коприва, може да ги превърне отново в Князе. **И наистина, единствено по пътя на изпитанията и силата на кръвта – силата на волята, Душата може да осъзнае същността на „единадесетте си братя” в материалния свят.** (стр. 80,123) Копривата – почитана билка и храна, от незапомнени времена, е изключително богата на полезни витамини, микроелементи и минерали, поддържащи добрия имунитет и здраве в нашия организъм, но също подхранващи изначалната Жизнена енергия,

съхранявана в нашите Бъбреци. Освен тези биохимични и биологично активни свойства, копривата има и „вълшебни такива“, като възвръща жизнените сили и предпазва организма от всякакви неблагоприятни влияния. **Защото доброто здраве и силната кръв са в състояние да поддържат Самосъзнанието будно и цяло – едно с Подсъзнанието, Съзнанието и Свръхсъзнанието.**

През нашите телесни органи протичат дванадесетте противоположни енергии, съграждащи Седемте жизнени сили, които ни водат в Живота, в Познанието, Истината, Мъдростта и Любовета. (стр.24,93,94,145,157,191) Някои астролози свързват тези енергии с действащите сили на 12-те Архангела, с помощта на които осъществяваме общуването си с Висшия Разум и черпим от Източника.